

LA TUIES

— Ha estat ben amable aquell jove del cine que m'ha avisat de què estava a punt de desfer-se'm la lliga-cama!

AQUEST NÚMERO HA
ESTAT VISAT PER LA
: CENSURA MILITAR :

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!
Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos
AÑO NUEVO, VIDA NUEVA

Crónica amena, policromada y futurista que ha escrito esta semana, por hacer el caca, nuestro mayestático y vegetariano director don Eleuterio Rufasta, Socio de honor de la Liga de los Torcidos del Hombre y lector de «La Vanguardia».

Estoy ladilleado con eso de la rifa. ¡Mirar que no tocarme el gordo después de jugarle ocho reales en un cabeza y cola! Tengo menos suerte que Arquer, el de la U. M. N. ¿Ya sabéis en qué se parece el lío del monopolio de las localidades a una gomita mala? ¡En que reventa! ¿Y la calle de Tallers a una casa de señores bien? En que *hi ha en-Tressols*. El colmo de un concejal es seducir a una menor sin llegar con ella al ayuntamiento.

¿Conque a Pico le han dejado fuera de la Exposición? Es aquello, hoy somos y mañana no somos, que dijo Plinio el viejo. Ahora me apercibo que aún no os he dicho ningún chiste polifacético. Ahí va uno: ¿En qué se parece el mueble más imprescindible de una señora de aquellas, un sablazo, uno que le cae un puchero de agua hirviendo, un croquis muy ligero, mi portera, un astrónomo y la soda de limón? Si acertáis os doy un autógrafo de Luengo el Mayor. ¿Os dais? ¡Claror! Pues allá va: el mueble más imprescindible de una señora de aquellas es-cama, un sablazo también escama, uno que le cae un puchero de agua hirviendo es quema y un croquis muy ligero, también es-quema, un astrónomo es-Coma - s y Solá (guau, guau, guau!) y la soda de limón es-cuma. Ahora vosotros que os pensáis serunos meretrices — ¿eh, que hablo finolis? — diréis: ¡ah, ya!

¿Y la portera de usted es Quima, verdad? Pues, no, señores: es gueña y de San Lorenzo de los Piteos, para lo que gusten mandar.

¿Sabéis por qué se incubó en Portugal el movimiento

comunista? Porque allí tienen un Palacio das Necesidades. Cuando Tina de Jarque, la peliculera, cierra los ojos, ¿en qué se parece a un jeroglífico? En que no-ve-Jarque. ¿La sal más agradable? La sal-mantina.

Este año voy a hacer un plan nuevo. No iré más de señora, ni hablaré más de Socías Aldape, ni fumaré caliqueños, ni me dejaré entabancar en las tómbolas de pavos. Quien días pasa años empuja y en el de aquello del saco encontraréis las engrunas. Un discurso de Trías de Bes se parece al andar mucho de noche en que espalla. ¿El colmo de un vigilante? No estar nunca sereno. ¿Por qué no es prudente acercarse a una fábrica de tapetes? Porque siempre hay hule.

Una muchacha que festeja con un paleta que se llama Eulogio Pérez, ¿en qué se parece a *La Veu*? En que aquella siempre habla con Eulogio Pérez y ésta siempre habla con *eulogio* de Puig y Cadafalch. ¿El combate más silencioso que registra la historia? El combate del Callao.

Dad recaditos a Mainar, del *Ciero*, a Forgas y a la Chelito. Decidme si aún sale *La Verdad* y si se han acabado las obras del Metro.

RUFASTA

SUCESOS
Infanticidio

Pasando por la calle de las Tapias arrojaron a un transeunte desde el balcón de una casa de buen vivir dos niños

dentro de un cubo de agua. Esta provenía del cuarto de una menor de 46 años, que aquella noche había recibido dos visitas. Los *cadaveritos*, que diría *El Noticiero*, quedaron sobre el lugar del suceso hasta que la autoridad competente disponga que vayan aregar.

Ofensas

Pasando por delante del puente del mico, una pareja de novios arrojó dos escupinadas a un transeunte que acertaba a pasar por el lugar del suceso, dejándole unas manchas blancas en el traje de aquello más sospechosas.

PENSAMIENTOS
FILOSÓFICOS

Para decidir al primer hombre a casarse, Dios tuvo que crear una Eva que no tuviera suegra.

Uno que vive en familia.

Si los cuernos alumbraran, el problema de la iluminación nocturna se resolvería sin un céntimo de gasto.

Un solterón.

Las mujeres pondrían menos dificultades a entregarse por primera vez a sus amantes si antes no hubiesen presenciado los idilios perrunos y las impaciencias de los burros de cinco patas.

Un corrido.

Y además, no quedarían después tan desilusionadas y descontentas.

Uno que ya le hace higa.

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

L. Chuza. La profesión más sufrida es la de camarero, porque el amo le hace pagar siempre los vidrios rotos.

Santiago Alba Cea. Recuerdos a su tocayo. Un potentado indio se parece a una

casada de nuevo en que *¡es rajah!*

A. Postilla. Difícilmente podrá usted ocultar un secreto a un fotógrafo, porque todos están rodeados de reveladores.

Segundo Izquierdo. No creo que le convenga contratar a ese bajo. El otro día cantó en una fiesta religiosa con una monja que se llama Dina Mita y todo el mundo decía después que cantaba con *sor-Dina*.

Luz Cernario. Créame usted, señorita, ese novio no le conviene. ¿Cómo quiere casarse usted con un hombre que se llama Justo Varas? ¿A usted le gustaría luego seguir la suerte de Varas?

Gil Hette. Un señor a quien gusta mucho el confort se parece a un liberal en que el primero como-dón y el segundo como-don Alvaro de Figueroa.

L. Giaco. Un gran escritor se parece a un mono en que aquel eximio y el otro es simio.

P. Ollita. El ser más refrigerante es el ser-pentín.

Harry Ruck. Las mujeres que tienen mejor color son las campesinas, y cuanto más cerriles, mejor. Ya habrá oído usted hablar de los colores de las paletas.

Mack Anudo. Los pantalones que menos convienen a los chófers son los pantalones de pana.

K. Brita. Es decir que usted no sabe en qué se parece un hijo único a lo que dice de ella el amante de Mado Minty? ¡Pues en que es mi-Mado! Viene a ser como el perfume de muchas calles de Barcelona y un ahogo que yo tengo de tanto hacer el tronera, ¡por que es mi-asma!

A. Búlico. Según nuestras noticias, el Metro se acabará, probablemente, cuando esté resuelto el problema de las reparaciones alemanas.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

La jettatura d'en Pich

Don Joan Pich i Pon, exregidor, exalcalde popular, exsenador i exhome cèlebre, està de desgràcia. Però la desgràcia d'en Pich és una desgràcia d'aquelles que no vénen mai soles. El treuen de l'Exposició, surt *El Liberal* volent-lo defensar en un editorial i no dirien mai com s'els hi acut encapçalar-lo? No hi cauriem pas. « El triunfo de la estulticia o el caso del señor Pich ». I, és clar, davant d'aquest títol, tothom pensava que allò era una diatriba i no pas un elogi al futur Marquès de la Bombilla.

En canvi, de tot això en Pich n'ha fet una frase digna de les seves.

— Sí — deia l'altre dia comentant la votació de l'ajuntament. — *Los regidores van donde ven que van los otros, como los corderos de Palurdo.*

Un accident

El nostre amic i refinat humorista Moraguetes

va tenir la desgràcia de cremar-se la mà dreta l'altre dia, amb un pot d'aigua bullenta que li va caure damunt. Afortunadament, res greu. El duen a la farmàcia i allí el facultatiu li diu que li posarà un medicament per aliviar-lo.

— I, escolti — diu en Moraguetes, que no perd l'humor ni en els moments més dolorosos de la vida, — no seria millor posar-hi un bombero?

La petita anècdota

L'hem trobada en un diari de combat. Un senyor d'intel·ligència bastant obtusa va ésser nomenat director d'un museu de pintures. El dia següent de rebre la credencial s'en anà cap a les sales de l'edifici fumant un enorme cigar.

Un dels guardians li feu constar, molt prudentment, que estava prohibit fumar dintre el Museu.

— Sóc el director! — exclamà l'home.

— Ja veurà, vostè serà el director, però el reglament és aquest.

Llavors l'interpel·lat somrigué i mostrant el puro al guardià li digué:

— Ja s'ha fixat que es un « Partagàs » de dues pessetes?

A l'Espanyol

No fa gaires nits, al teatre Espanyol, una família que ocupava una llotja de prosceni semblava molt descontenta del caire, bastant atrevitot, de l'obra que es representava. Sobretot, la mamà

mostrava a cada moment senyals de la més gran contrarietat.

Quan començà el segon acte, on s'exhibien uns *deshabillés* femenins la bona senyora exclamà:

— Quina funció més immoral! Ja me n'aniria desseguida, sinó fos que m'han dit que a mida que avença l'obra creix l'interès... i que després es *despullen els homes*.

L'HORTOLA DE SANT BOI

El bebè

EN Gusils, que anava d'excursió i havia fet una marrada en el camí, es trobà ja nit entrada sense haver arribat a lloc, i tingué de demanar hospitalitat en una masia que trobà.

— Si, si — li va dir el masover, que semblava molt bon Jan — entreu, escalfeu-vos, mengeu i bebeu. Ara el quedar-vos a dormir ja són figures d'un altre paner. Jo no tinc més que dos llits: el meu i el del bebè. Ja em direu amb qui voleu *geure*.

En Gusils, pensant allò de què qui es fica al llit amb criatures, etc., va optar per dormir amb el masover.

L'endemà va llevar-se i de bones a primeres es topà amb una xamosa pageseta de setze anys escasos, bonica com un sol, vermella com una poma i apetitosa com una polleta tendre.

— Caram! — digué en Gusils a la noia. — No sabia que per aquí vinguessin visites tan agradoses!

— Visites? — digué la pageseta. — Si sóc filla del mas!

— Ah, si?

— Si, senyor. Al poble em diuen el bebè, perquè el pare, de petita, m'hi va disfressar i em va portar a *Braselona*... I vostè, qui és?

En Gusils, al veure lo que s'havia deixat escapar tan tontament aquella nit, li respongué:

— Jo, noia, sóc un morros de... tuies!

BIT LLETA

Un bon remei

EL noi Ciurana estava encostipat i s'havia emperreat en sortir aquella nit. Res, tenia un compromís d'aquells que no poden eludir-se. Ell deia que era una junta de Societat, però nosaltres podem afirmar que la junta era amb uns amics que l'esperaven per anar a l'*Edèn*. Res, coses de la joventut.

La senyora Sió, la seva mare, piou li va fer recomanacions:

— Mira que et posaràs malalt!

— Però, mamà, no li dic que és un compromís que no puc evitar!

— Que hi han moltes pulmonies!

— Ja m'abrigaré bé!

— Vols que et dongui aquella bufanda de l'any passat, que és més groixuda?

— Bueno!

— Tapa't bé la boca, sobretot, al sortir!

— Està bé, mamà!

Però la senyora Sió trobava que encara eren poques les precaucions.

— Mira — li digué per fi. — Sabs què faré? Quan tornis et faré entrar al llit la flassada groixuda per la minyona, i si et sembla, te la tires.

ROOM ESCU

— Miri, Lluís, fassi el favor de no dir-me mai més res, perquè vostè té molt maia llengat!

— Es la primera dona que m'ho diu.

Les tres gràcies

TORNANT de vacances la vaig trobar, una tarda de setembre, en un te del Majèstic, bonica com sempre, lluint a l'aire aquells bells braços deliciosament sensuals.

— Què tal, Rosaura? Com li han provat les vacances?

— Bé, moltes gràcies — respongué amb la seva rialla perpetuament encisadora.

— I la seva germaneta?

— Tornarà dimarts amb els papàs, que encara són a Castelltorsol.

— Ja farà el favor de saludar-los en nom meu.

— Compliré amb gust el seu encàrreg. I, a propòsit: ja recorda la seva promesa?

— La capceta de bombons? Ja ho crec! Demà mateix vindré a portar-li. En guardarà alguns per la seva germaneta, oi?

— Amb molt de gust. I jo, agraidíssima per la seva delicada atenció.

— Al contrari, molt honorat de què vostè es digui acceptar el meu present. Jo, en canvi, voldria de vostè una concessió.

— Digui...

— Voldria tres gràcies de vostè.

— Ah, sí! Quines?

Un dandy s'apropava en aquell moment per oferir-li els seus respectes... Jo, sense finir la frase, vaig acomiadar-me de la encisadora Rosaura i em vaig perdre davant les llemineries en una taula amagada en un recó...

* * *

L'endemà al matí, amb l'afany que pot pensar-se el llegidor, vaig ascendir els graons del pis on la Rosaura habitava amb sa família. La minyoneta sortí

— He dit al garçó que et pugui una copeta de menta per refrescar-te la gola.
 — A veure si després faràs com en Lluís, que em va deixar perquè deia que el meu amor li resultava molt car de menta.
 — Oh, per car de menta tal, no et preocupis.

- I vostè és el senyor Recoions?
 — El mateix, bufona.
 — Bé, aquest nom li devien posar quan era mes jove!

a obrir i, al donar-li el meu nom m'introduí al *boudoir* on la gentil criatura fullejava un il·lustrat.

— Aquí em té, Rosaura — li vaig dir. — Ja veu que he complert el seu encàrreg.

Filla no deia res, mostrant una ansietat que jo no vaig comprendre.

— Rosaura: està resentida amb mi? És que l'impremeditació dels meus darrers mots d'ahir la van ofendre? Digui-m'ho, per Deu, no aturi més el meu dubte.

— Vostè — em digué amb una veu tremolosa i els ulls encesos per una flama, l'origen de la qual jo no vaig descobrir fins després — em va demanar ahir tres gràcies...

— Si... — vaig respondre jo.

Aleshores la Rosaura, sense dir un mot, avançà cap a mi oferint-me la formosura del seu escot i reposant el cap damunt del meu pit em respongué, ja tutejant-me.

— Doncs, bé. Pren-les!

Després quan ja havé passat tot i quan encara

les nostres mèdules tremolaven de la divina sensació que havia unit nostres cossos, la Rosaura, devinguda súbitament seriosa, em preguntà:

— No m'havies demanat tres gràcies?

— Si — vaig respondre jo — mes, a dir veritat, dec confessar-te que mai hauria cregut que pogues arribar a ésser meva.

— Així, quines eren les tres gràcies que tu em demanaves?

— Un somris, un petó i una abraçada...

— Ah! — féu allavors la Rosaura, estranyada.

— Que et pensaves una altra cosa?

— Si! — respongué amb vivacitat la encisadora criatura. — Jo pensava que em demanaves fer l'amor a l'espanyola, a la francesa i a l'italiana!

L. GANT

Els excursionistes

TENIEN la societat al carrer de Concell de Cent i a més d'organitzar alguna que altra vetllada teatral per a rompre la monotonia dels balls a piano, anaven els diumenges d'excursió. No eren gaires, tot lo més una vintena; però tots bons xicots, ben avinguts i excel·lents companys.

Les femelletes que acudien al saló de ball eren quasi totes noies de família menestrala i la societat ja havia estat la protectora de més d'algun prometatge seri acabat amb el casori legal.

Un any, per Nadal, els del quadre escènic havien d'estrenar una pessa en un acte, per la que havien adquirit abillament i decoracions especials. Es tractava de fer les coses ben fetes.

Quan ja estaven acabats quasi tots els preparatius, a un d'ells se li va ocórrer que mancava un detall.

— No tenim bastons — digué. — I els exploradors, per caminar damunt la neu, necessiten bastons!

— Tens raó! — li digué el tresorer. — Jo no hi havia caigut. Sabs què podem fer? Diumenge que ve, quan sortim d'excursió, tallem uns quants bastons de castanyer, que són els arbres que tenen les branques més dretes, i llestos.

— Encara hi ha una dificultat — va respondre l'altre. — Els bastons han d'ésser blancs i la pell del castanyer és de color de xacolata.

— Això raí! Mira, quan baixem, cadascú que s'agafi la seva i se la vagi pelant. No sé perquè serveixen aquests cinc dits!

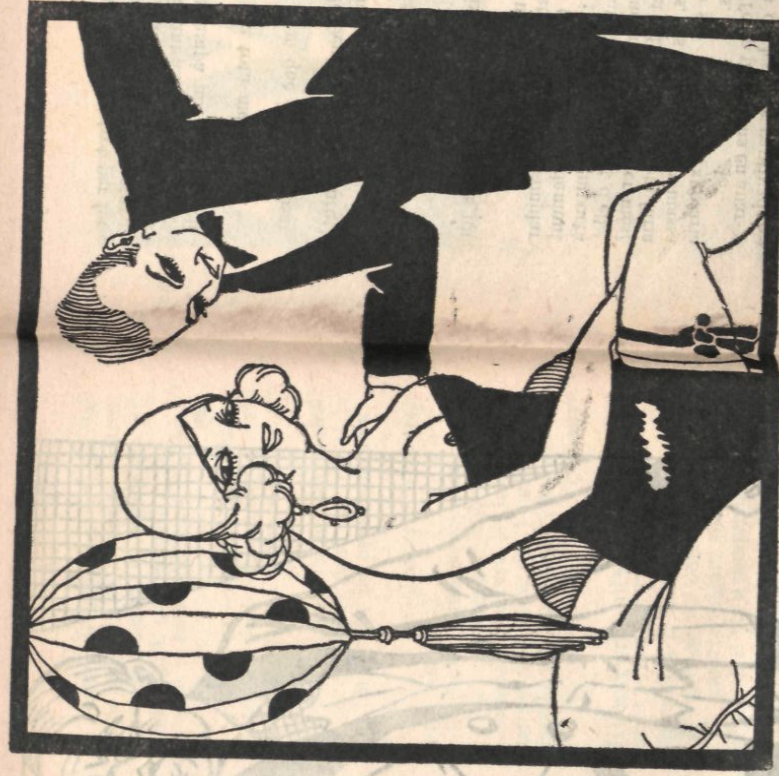
ARKABOT

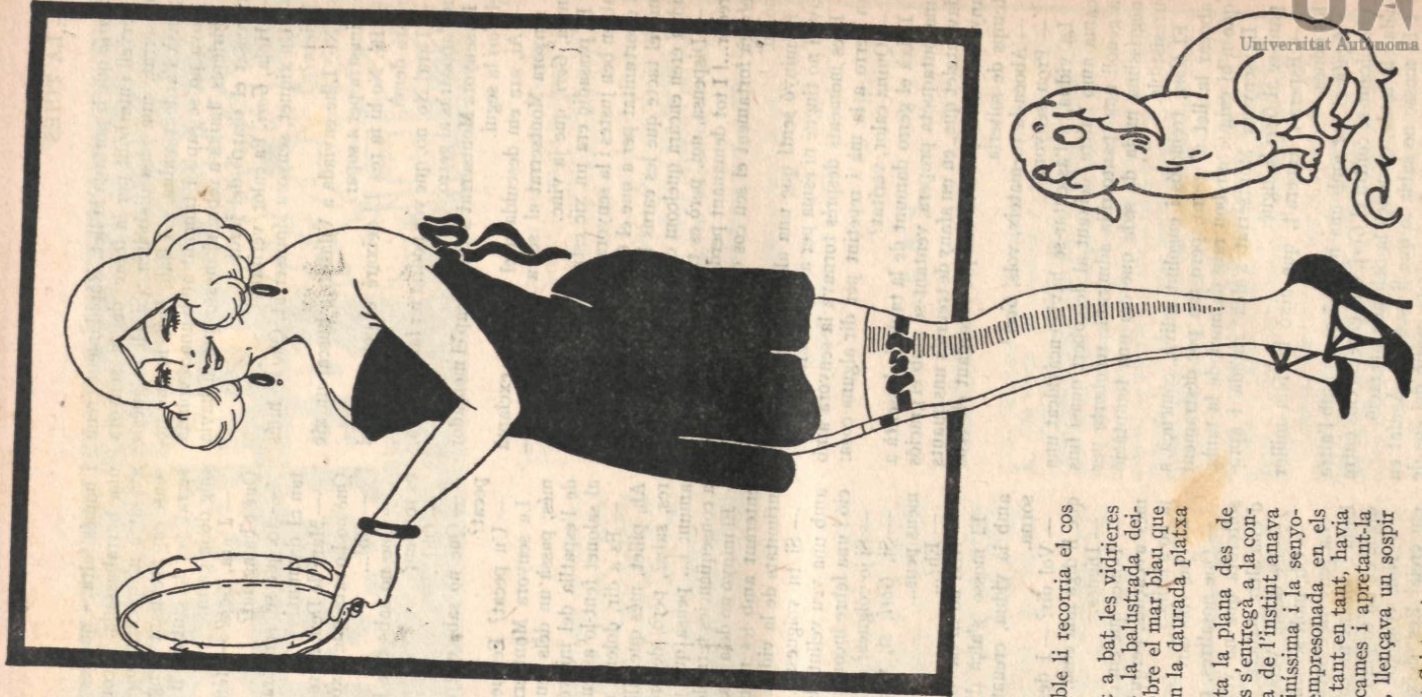
— I ara, senyor Recasens! Faci el favor de no dir-me aquestes coses, que per vuit duros que una cobra, no val la pena d'escollar-les

— En aquests dies de festes, trobo que després d'un dinar, no vé malament donar quatre cops a una simbomba ben tivant.

— Doncs jo, que volen que és hi digui, trobo que lo millor és buscar un jove que et parli ben fi i que sapiga explicar quantos ben dolços, ben suaus, d'aquells de fades, de prínceps que fan posar els ulls en blanc.

— Romansos a aquesta hora? Després del gali, dels turrons i de les neules, quatre cops a n'el spandoró és lo més indicat.

CONTES RURALS

Núvol d'istiu

FERIA dies que, la senyora Montserrat, vídua del senyor Alòs, acreditat comerciant d'ales de mosca per a teles d'avió, trobava a faltar quelcom. Sobretot a les nits, sentia un desfici i un neguit que la tenien alarmada.

I no és que la senyora Montserrat s'alarmés per poca cosa. Al contrari: el seu motiu d'alarma era quelcom de respectables proporcions, ja que en vida del seu marit mai havia anat curta de racció i el senyor Alòs la tractava a cor que vols, cor que desitges. I qui diu cor, diu una altra cosa.

Ella prou sabia que el seu mal no volia soroll i que el remei consistia en una injecció sabiament aplicada per un minyó ben provist de bíceps i ben armat d'aparells ofensius, però la por a les conseqüències l'obligava a buscar consols més simples i manuals i a resignar-se amb la seva sort.

Aquella tarda d'agost, no obstant, sentia que les sangs li bullien per dins de les venes amb més intensitat

que mai i que una frisança inquantable li recorria el cos amb formigueix desesperador.

La senyora Montserrat obri de bat a bat les vidrieres del balcó en cerca d'aire i s'abocà a la balustrada del xant perdre vagament la mirada sobre el mar blau que es gronxava dolçament, joguineant en la daurada platxa vilassanesca.

Del seu xalet estant dominava tota la plana des de Barcelona a Arenys i, per a distreure's s'entregà a la contemplació del paisatge. Però l'aranya de l'instint anava teixint amb persistència la seva tela finíssima i la senyora Montserrat se sentia suauament empresonada en els seus plec i replecs torturadors, i de tant en tant, havia de portar la seva destra entre les cames i apretant-la amb força contra la carn luxuriosa, llençava un sospir que es perdia sota el cel blau i seré.

Eren les cinc. Per la dressera de Sant Crist pujava mandrosament un home amb un pot a la mà. La senyora Montserrat el recone, né desseguida: era el Govi, el mosso de ca

la *Maria* que li portava la llet. Ràpidament creuà pel cervell enterbolit per la febre de la senyora Montserrat, una idea diabòlica. «Si ell volgués!» — pensà l'ardent vídua. — «Bah, bah, lo que no es prova no se sap!» i tancant amb una revolada les vidrieres, baixà a rebre al mosso que ja havia atravesat el «barri» del jardí.

— *Hola, Gori. Fa calor, veritat?*

— Un xiquet, senyora Montserrat. Que no hi és la Laieta?

— No. L'he enviada a Vilassar a buscar un xic de minestra per a sopar.

— Bé. No hi fa res. Li deixaré el pot i ja m'el tornarà demà.

— I ara! No, no, que vos podria fer falta. Entra, que l'abocaràs al gerro.

La senyora Montserrat s'adreçà cap el menjador i el *Gori* la seguí.

— *Ai, ara em descuidava el gerro!* — exclamà la senyora Montserrat al ser a mig passadiç. — Entra, *Gori*, que ja vinc.

El passadiç era un xic estret. Dos persones hi cabien ben justes i la senyora Montserrat aprofità la oportunitat per a que el *Gori* podés comprovar amb el tacte que les carns ben arrodonides de la vídua eren encara quelcom copdiciable.

— Dispensa, noi, però es tan estret aquest corredor...! I tot demanant perdò la vídua al passar refregà fortament el seu cos opulent contra el del mosso.

El minyó sentí que una alenada de foc l'arborava i no tingué ni esma per a contestar.

Pocs moments després tornava la senyora amb un gerro a la mà i repetint per dir alguna cosa:

— Quina calor, veritat?

Deixà el gerro damunt de la taula i s'assentà a una butaqueta propera, ventant-se amb el graciós davantalet que, en un afany de treure's uns quants anys de sobre, portava sempre recordant els seus temps de solteria.

— Aboca-la tu mateix, vols, *Gori*?

— Prou, senyora.

La vídua, a l'assentar-se havia encavalcat una cama amb l'altra, deixant al descobert quasi fins a genoll una pantorrilla admirable recoberta per negríssima mitja de seda que era una temptació irresistible.

El *Gori*, tremolós i engolint saliva, començà a abocar la llet al gerro, però tan poc destrament que n'hi caigué un bon raig damunt de la taula.

La senyora Montserrat s'alçà ràpida i apropant-se al *Gori* li digué:

— Espera't, espera't, que això ho fem millor les dones.

Agafà el pot amb una mà i el gerro amb l'altra i recolçant-se contra el *Gori*, que el tenia clos entre ella i la taula, començà la delicada operació.

El mosso no sabia lo que li passava. Agafat en el cantell de la taula, sentia la presiò del cos de la senyora Montserrat contra el d'ell i temia no saber-se contenir. Les seves carns abundoses i dures eren un incentiu prou fort per elles soles

i només faltava que les hi possessin a tret per fer una barrabassada. I com que el xicot no estava avesat a n'aquelles coses, va fer la barrabassada sense cap atenuant i, engrapant a la senyora Montserrat per la cintura li estampà un petó al bell mig de la galta.

— I ara, *Gori!* — féu ella tota melindrosa. — Què t'ha agafat?

— Jo què sé, senyora! Com que se m'ha posat tan al damunt!

— Mare de Deu, Mare de Deu! Aquesta joventut! Què no ho sabs que això no es fa?

— Oh!...

— Que no sabs que les senyores es miren i no es toquen?

— Oh!...

— Que no sabs que això de fer un petó és un pecat?

— Un pecat? Fer-ne un de sol, potser!

La senyora Montserrat, no sapigué disimular més; passà un dels seus tornejats braços damunt de l'espatlla del minyó i lentament se l'emportà al salonet fent-lo assentar al sofà al costat d'ella.

— És a dir, dolent, que m'en voldries fer més? Ah, pillet, més que pillet! Mira, a mi no em faria res, sabs?, però, després, les coses arriben massa amunt i... pensa que jo sóc vídua i m'exposaria a conseqüències terribles.

El minyó no deia res. Tenia prou feina en anar-se enterant amb les mans de les més captivadores intimitats de la vídua.

— Si tu volguessis, — digué ella, abraçant-lo i amb una veu vellutada que denotava una excitació i una febre inconfundibles.

— Si jo volgués?

— Sí, *Gori*, sí; vina, veuràs, posa't aquí, als meus peus...

— Eh?...

— Així no hi ha compromís, sabs? Agenolla't.

El mosso s'alçà d'una revolada i encarant-se amb la vídua, creuat de braços, preguntà amb sorna.

— Vol dir? — I després, afegí, amatent. — Vol que li diga una cosa, senyora Montserrat?

— Dignes.

— Doncs que em creia que a Barcelona estaven més avençats, perquè, això que vostè diu, aquí, ja no s'istila.

— Què vols dir?

— Que nosaltres, quan engrapem alguna mossa solterota que no volem comprometre-la, ho fem d'una altra manera.

— De debò? Veiam, veiam, explica't.

— Oh, molt senzill, ja veurà, giri's.

La senyora Montserrat esclafí en una forta riallada i donant un cop de mà a l'espatlla del *Gori*, digué en un to pla i exempt ja de tota excitació:

— Noi, veig que ets més espavilat de lo que em creia! Res, deixe-m'ho córrer, i de lo d'avui, ni una paraula a ningú, eh?

— Descuidi, senyora!

— Un núvol d'istiu, sabs? VICTOR RIPALDA

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt que s'ens envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

Desil·lusió

De quin manera vols que comenci a ensenyar-te, nena meva? Ja que tu no tens ni una mica miqueta de voluntat, i que sembla que t'han entrat ganes de fer la gata maula, no em quedarà altre remei que fer de mestre, guiant-te al compàs de la meva batuta.

— És que tinc por.

— Por de què? Totes dieu lo mateix la primera vegada. Sembla que això que és el goig més suprem de la vida, sigui una cosa terrible. A veure, vina, així... No, dona, no. Una cap ací i una cap allà? Ho veus, tonteta?

Així parlava ell i així responia ella:

— Manel meu... tu ja hi estàs acostumat. Tant debò que no tingués de sentir els teus consells. D'una altra manera et tractaria, ho pots ben creure...

Ell s'impacientava davant de l'inexperiència de la xicoteta.

— No tremolis, dona... Sembla mentida que siguis així...

— És que tu m'hi obligues amb aquest pujar i baixar... Ai, ail

— Què tens? Que et faig mal?

— No no... Que no et dic... És que sento una formigor estranya i unes pessigolles que no havia tingut mai...

La lluita durà encara uns moments, després el mascle triomfant llençà un *Araaaa!* que fou seguit d'un xiscle d'ella, aviat apagat per uns petons i uns sospirs... El sommier grinyolava amb el seu monòton rec... rec... Passaren uns minuts, durant els quals la respiració dels dos s'accelerà, anà pujant, com la d'una màquina de vapor sotmesa a un excés de pressió, fins que un doble sospir, molt més fondo, molt més

sensual que tots anuncià el moment de la suprema felicitat, mentre ell petonejava ansiós la boca d'ella i la verge ja dona, refregava el seu cap contra el coixí al sentir-se inondada per aquella onada ardent de goig que semblava no havia d'acabar-se...

Ella restà encara uns instants posseïda d'aquell èxtasi... El mascle, ja satisfet el seu desig, no deia res i la contemplava. Mes, poc a poc s'anà apagant en la espinada de la noia la divina sensació i sos bells ulls, fins allavors extraviats, adquiriren un esclat extrany, com de desil·lusió...

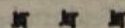
— Què — jutjà prudent interrogar ell. — T'has sentit feliç?

— Sí...—respongué la xicoteta,—però jo em pensava que no era així...

— Què et pensaves, doncs?

— Jo em pensava que això durava tota la vida...

F. D'EGARA

El cartutxo

LA Caterineta i en Ramon estaven promesos ja feia temps. Es coneixien de tota la vida, puix eren veïns i havien nascut a la mateixa escala, i s'estimaven d'allò més. Però en aquest món la felicitat no pot ésser mai completa. El pare de la Caterineta era un home més mal carat que un burot i veia aquells amors amb profund disgust. No és que en Ramon no fos un bon noi, ni que no es guanyés la vida; mes res, el xicot li havia sentat malament des del primer moment i no hi havia qui el tragués d'aquí.

Cada dia que el papà arribava de mala lluna, la Caterineta havia de pendre un disgust. Començava l'home a passejar-se pel menjador com una fera engaviada, el puro a la boca i llensant escupinades d'un costat a l'altre, mentre engegava monòlegs del calibre d'aquest:

— Sembla mentida que tan la mare com la filla tinguin tan poc coneixement! Res, tenen en Ramon ficat a l'ull i no hi ha qui els el tregui! Maleïtsiga el dia que vàrem venir a viure an aquesta casa! Més hauria valgut que tots ens haguéssim trencat la nou del coll!

— Però, home! no siguis així — intervenia la mare. — Ja ho diu el refrà: casar i vestir, a gust, encara que no sigui a la moda...

— Sí, sí! Primer tot són grandeses i romanços, i

l'endemà, baralles i mongetes sens oli! Si m'hagués pogut pensar que havia de tenir una dona i una filla tan ximples, hauria emigrat al Brasil! Llamp del cell Si val més ésser moro que viure amb vosaltres! Ja vindràs després a contar-me la misèria que passes!

— Misèria? — s'atreví a dir un jorn la Caterineta. — Ail! No ho pensi pas, papà! Precisament dissabte quan érem al cine li vaig tocar discretament la butxaca del pantaló i a dintre hi duïa un cartutxo que al menys devia haver-hi seixanta duros!

— Què dius ara, santa cristiana! — exclamà allavors el pare.

— Si, si... — afegí l'ingènua Caterineta. — I que en Ramon no n'es gens d'avar, puix em va dir molt seriosos que tot, tot seria per mi...

I. ASSEPPANOB

□ □ □

Conversa de cafè

EL senyor Hilari, casat, amb quatre criatures i amb un sou de cinquanta duros, entra al cafè tot enfadat i a l'assentar-se a la taula on hi ha els companys de penya, comença a llençar imprecacions i a clavar cops de puny formidables sobre el marbre, amb perill de trencadissa.

— Però, què té; què li passa, senyor Hilari? — li pregunta en Francesc, tot calmos i sense amoinar-s'hi gaire.

— Què vol que tingui? Lo de sempre! Que estem voltats de lladres! Que tothom abusa! Que en tot Barcelona no hi ha manera de trobar habitacions acomodat! Ja ho acabaria jo això, si podés governar vuit dies! Tots a la presó, sent?, tots a la presó els que robessin al pobre ciutadà!

— Ja té raó, ja — assentí en Francesc amb tota flemma i fent l'ullet als companys. — Figuri's que abans la millor habitació de Barcelona costava tres pessetotes, i ara, vas a can Verdura i si vols estar un xic bé, ja te n'acanen deu peles!

El senyor Hilari hagué de fer un esforç sobrehumà per retenir el cop de puny que se n'hi anava de la mà de dret al nas d'en Francesc.

UN DEL CONTINENTAL

□ □ □

A casa d'ell, no!

EN Roqueta, viatjant de pells de gat artificials, havia arribat a les sis de la tarda al poble de Masxingat. Com que an aquella hora ja no era cosa de pensar en anar a visitar clientela, el nostre heroi va creure que lo més pràctic era anar a fer un xic de tertúlia a qualsevol casa d'honorat esbarjo.

Com que era la primera vegada que en Roqueta passava per aquell poble, no sabia una paraula dels establiments amorosos que hi poguessin funcionar, i, per a obtenir els informes necessaris, tingué l'idea de cridar a un vailet de dotze anys que passava per davant de l'estació.

El cridà amb aire de misteri, li posà dos rals a la mà i li digué:

— Escolta, noi! Tu sabs on hi ha alguna d'aquestes cases... m'entens?

— Prou! — respongué el xicot. — Quan vol gastar?

— Home... Un duro!

— Així, pugi a qualsevol casa menys a la meval

— Tan alegres són les dones d'aquest poble?

— Si, senyor.

— I per què dius que a casa teva no?

— Perquè a casa només som jo i l'avi, i encara tots dos patim de morenes.

ROS HETT

◇ ◇ ◇

Tramviària

UNA senyora molt ben formada i pleneta de carns intenta baixar del tramvia en el carrer de Provença, per la plataforma posterior, a lo qual s'oposa el cobrador, indicant-li:

— Per davant, vol fer el favor?

I ella, com disculpant-se contesta:

— Perdoni; estic tan acostumada a fer-ho sempre per darrerall.

No cal dir que maquinalment tots els ulls dels viatgers es clavaren en les ampuloses anques de la interfecta i no pogueren evitar un mal pensament contemplant allò tan rodonet i bufó que es gronxava graciosament al ritme del caminar de la bella viatgera.

EL REVISOR 47

◇ ◇ ◇

Conte de guerra

EN Nofre, que havia sigut destinat a Melilla, va ésser fet presoner pels moros en una emboscada.

Menys mal que el conduïren a casa d'un califa vellot, que tenia una dona d'uns vint-i-sis anys, ardent com una fornai i bonica com una lliura esterlina.

El primer dia, la mora va fer una truita pel presoner, n'hi donà la meitat i guardà el restant dintre el rebost. Mes al caure la nit, el califa s'en anà a la línia de foc i la mora s'acostà a n'en Nofre dient-li:

— Aprofita't, que ara no hi ha el meu marit!

En Nofre, que passava gana tota la tarda, no respongué un mot i mentre la dona esperava ansiosament conèixer lo que era l'amor català, el soldat s'en anà tot decidit cap a la cuina.

— I ara! — digué la dona. — On vas?

— No m'has dit que m'aprofités ara que no hi ha el teu marit? Doncs m'en vaig a menjar-me la mitja truita que queda.

B. AIDUFA

Conte premiat del número passat:

La fortuna del Sr. Regueral

Un *potin* Aquell compositor d'operetes que és més menut que l'Oriol Martorell i que porta el nom d'una travessia del carrer d'Escudillers es casa Per molts anys i que la seva ben trempada batuta no s'en ressentit Nosaltres, que som admiradors seus, li diem que no oblidis el lema sagrat de «Ben alta, ben dreta i ben sola» que ha adoptat la cofradia dels «Nandus».

***

Aquest dia a la clàssica *Bohemia* s'hi va fer un ball retolat: «Del Nandu i la Tuies». Consti que nosaltres no hi teníem res que veure i amb aquesta advertència ens sembla que ja ens entendran.

***

Llegim i retallem:

«En la Sociedad Vegetariana dará mañana el señor Martínez Novellas una conferencia sobre el tema «La parte oculta del naturismo».

Devia parlar de la patata.

***

El *Ciero*, amb el *debido respeto*, naturalment, donava la nova de la dissolució d'una societat política i parlava de preceptos *estatuarios*.

No, senyor, no! Les societats polítiques no tenen res que veure amb l'escultura, que nosaltres sapiguem.

***

El *Día Gráfico* parlant dels naufragis de Mataró deia que a la platja «se producieron escenas desgarradoras». Conque se *producieron*, eh? Ens sembla que en Pich es queixarà per competència il·lícita.

***

Ens ha caigut a les mans aquesta tarja, que és tot un poema:

«MARIO CASTEL (76 años)

saluda en V. al celoso amante de la cultura,
le ruega sea suscriptor a su «Idioma Mundial»
y haga se suscriban tres amigos suyos.

Mañana se recogerá »

Han d'ésser tres, precisament?

***

De l'avi *Brusi*:

«LOS EFECTOS DEL TEMPORAL

Ayer, a las seis de la tarde, salió de nuestro puerto el «Jaime II», llevando numeroso pasaje, del cual formaban parte cadetes y otros estudiantes que van a pasar las fiestas de Navidad a sus hogares. También se contaban algunas señoras, que no desistieron del viaje. El tiempo sin embargo, había abonanzado. »

***

EDUARDO SERRA

—T'agrada aquest berret, Alfred?
—Depén... Quan portin la factura et contestaré.

No sabem que els temporals fessin embarcar als estudiants cap a les seves llars. Però, és clar, el *Brusi*, com que és tan vell, sempre en sap de noves.

***

El *Liberal* de Madrid, al parlar de la rifa de Nadal, deia que el número tal havia estat agraciat amb 100.000 *pets*.

Francament, trobem que són masses.

***

Rètol que hem llegit a la porta d'un tancat que rodeja una torra en construcció:

«No se prohíbe la entrada en esta obra más que a los albañiles.»

No sabem qui deuen ésser els que alcen les parets..

***

Un anunci de *La Vanguardia*:

«Casa en Mataró, vendo, marca «El perro», seminueva, buen precio.»

Veu's aquí cases amb marca de fàbrica.

AQUESTA setmana hem tingut els Innocents, que ha proporcionat l'ocasió als nostres comedians de fer un xic de barrila.

Hi hagut funció d'innocents, entre altres llocs, a *Romea*, on van estrenar *El viudo trist*, que, com indica el seu nom, era una cosa sèria; després, el senyor Montero va donar una conferència sobre *El teatre del Nord, el del Migdia i el de dos quarts de deu*, que, com el públic devina, era el nostre, i per fi de festa van donar a conèixer *Sis autors cerquen un personatge*, paròdia d'en Pirandello, que va fer riure més que l'Emiliano quan promet que portarà la República.

En Santperè i els seus també varen fer la seva estoneta de grimègia a l'*Español* i les mans incommensurables del gran autor còmic obtingueren una vegada més el triomf que es mereixen. En Bergès va estar senzillament colosal. A una llevadora del carrer Nou se li va trencar la cotilla de tan riure.

No diem res de la que es va armar a la porta de davant —llegeixi's *Apolo*— amb en Rafelet Millán, que es va ficar al cap fer aquella nit de primer actor i, a més, va aprofitar un primer acte d'òpera que allò era més gran que en Luengo pare. I avisava als cartells que el iorenquessin en seri! Si estarà de bromal!

Al Còmic l'Enric Tubau va estrenar *Pastily Films*, revista còmico-lírica-futurista-vegetariana, que també va ranganxar fort, i a can Buxò, alias *Edèn*, estrenaren un quadret de la revista *Saldoni*, titolat *Il pandero esbottazzo*. De l'èxit que va tenir només direm que fins va riure aquell cambrer afaitat del foier, que és la cosa més seriosa que hem vist a la nostra punyeflera vida després dels despesar i el sastre a l'hora del *cobro*.

EL NEBOT TAFANER

De la vida alegre

EL pobre *Saldoni* guillarà aviat de l'*Edèn* per deixar lloc a *Crispin Crispán*, *revue* que ha donat a llum el nostre amic Tubau. Esperem que l'endevinarà perquè és un xicot que hi té la mà trencada i sap fer-ho. — Així al menys ho diuen elles. — La Dorita i les seves desviacions corpòrees segueixen fent caure la baba i... *algo más*. La Soviet, tot declamant va fent malifetes. De segur que ja no s'en recordaria de treballar el cartró! És més senzill treballar el suro! L'Elofranch, la catxonda Elofranch, està feta una enciclopèdia *Espasa*, i creguin que no es-passa gens, malgrat els anys. Fa de raspa, de característica, de *segunda* i de tot lo que es presenta. És una xicoteta que val un tes... perdonin, volia dir un ou i no precisament aquell que balla.

A l'*Alcàzar* hi ha de nou aquell dimontri de Felipo, que et fa riure, vulgues no vulguis, encara que tingui's la grippe, o no hagi tret la rifa. És un xicot que resulta una *panacea* per treure la tristesa. Fins hi han xicotetes que de tant riure se'ls hi desfà la braga. De la xamosa Casanovas, aquell cacauet tan aixirit, sabem que pren el té Reina a tot drap. Cuidado, nena, que aquestes coses de vegades debiliten massa, i vostè serà la primera en voler tornar a menjar magre. La Messeguer, tan rodanxona com està,

sembla una baldufeta. La Reina, fa desgràcies entre les femelles, i la Herrerito, la Córdova i la Sarty, enjogassadetes com són, estan fetes tres dimoniets, als qui de bona gana els fariem entrega de l'ànima.

Els senyors del *Monte-Carlo* tenen de plat fort la Rosita Alonso, una xicoteta que ho fa tot, ei! en el bon sentit del mot: Canta, balla i toca el bombo, res, és una verdadera estrella. També hi ha l'«*Eliás?*», un senyor que fa totes les veus, jocs de mans, de peus, de cap, només li falta fer jocs de prendes i jocs de llit.

Al *Pompeia* van tirant de quadres i *estatuarias vivientes*. Allí veureu a la Rubio, que ho té molt moreno, com una mena de bacallà indi; la Nagrita, que és rossa; la Murcia-nita, tan pleneta; la Fuentes i la Flor Temprana, que aviat deixarà de ser-ho, de *temprana*. No els hi sembla?

L'Alatdy i l'amic Blad segueixen fent riure i treballen com a negres en el *Folies* amb la revista *Kri-Kri*. De senyoretetes, hi ha aquella Teresita Ibarra, que segueix fent-me ballar el cap. És la dona més bonica que trepitja els concerts d'Espanya, i que segurament guanyaria a la Zuffoli. Ademés, hi han varies xicotetes, que ajuden a la Troupe Mundial, entre elles la Carmeta Wernoff. Totes colaboren en la difícil tasca d'omplir la barraca i el calaix dels quartos.

Avui per avui, la verdadera catedral del cante jondo, resideix al *Sevilla*. Allí trobareu a la Macarrona, la Quica, la Mariquita i la Subiela, que segons males llengües fa l'ullet al senyor aquell del taulell, qui recomanem s'afeiti. Al concert hi ha la Laura Moreno, que canta com un canari cego; la Raquelme, una noia de lo milloret que corre. El trempat *Juanito*, aquell *regisseur* tan aixirit com bon xicot, enamora a totes les dones. Com que saben que és home de quartos i que no se'ls gasta, totes el camelen.

L'empresa del *Moulin Rouge* també ha trobat un truco amb les estàtues. Allí hi ha la Juanita Torres, que ademés de ballar, fa perdre la xaveta a quatre mil enamorats que té; l'Adela Hungría, que ja no fa ballar l'os, i ara toca el bombo; la Montiel i la Mejorana, que s'entrena per a rifar una barra de sabó cada setmana, o bé fer aquell joguet tan popular conegut per l'as d'oros.

Al *Novelty* tot segueix igual: calderades i més calderades, rumbes a tot drap i dones boniques per a tots els gustos.

També al *Royal* els hi ha donat per lo plàstic, però lo milloret de la casa són aquelles criatures tan quitlles que canten i ballen. De moment recordem a la Diva de los Andes, en calitat d'astre; la Zingarita, per qui de bona gana ens deixariem dir la planeta, puix diuen que ho fa millor que en Viura; la Olívia i la Leonor Pons, dos tonteries de xicotetes que fan perdre l'esma; i no cal dir que la Pepita Mijares és de les que més ganxo tenen per atraure el respectable al simpàtic i net local del Paralel.

L'*Excelsior* aquests dies ha sigut una verdadera fàbrica de fer quartos, i un davassall de beguda. En Torres s'hi arrotonda encara més la seva respectable panxeta.

També el *Lion d'or* ha fet de les seves. Allí hi trobaran a l'Araucana amb el seu espatec d'aives de tota mena. Aquella xicoteta és una mena de tramontana. També hi ha la Paula, que no és aquella de les mitges, sinó la de la Mariana. També hi ha la Lilyan Garden, una alemanya molt trempada, que té gos i amistat amb un senyor de pasta.

EL COSINET DE LA TUIES

LLETRES DE LLOFRIU

Dani. El dibuix és inexpert i el xisto tampoc assassina. — *Pere Mata*. Va sortir a *La Vanguardia* quan hi havia en Santos Oliver. — *Sala Mer*. Ni als mils. — *Bit Lleta*. Anirà més depressa que una conductora amb neumàtics. — *F. Ar. Dasa*. És molt pelut i ho veiem molt negre. — *Cap i Tost*. No ens acaba de xocar. — *Tsar Di Neta*. Lo que ens envia no ens acaba d'entrar. A la senyora li ha agradat el pseudònim.

Llibreters!... Loteros!... Kiosquers!...

Taloneris Loteria, Inquillinat, Rebuts, Entrega, Comandes (matriu i taló), en paper blanc extra..... a 45 ptes. el 100	Taloneris Loteria, de 100 fulles, paper color superior... a 30 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 75 ptes. el 100	Taloneris entrega, matriu i dos talons..... a 55 ptes. el 100
Id., els mateixos a dues tintes..... a 60 ptes. el 100	Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 82 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 80 ptes. el 100	Llibres de «Pedidos» de 50 fulles duplicades..... a 70 ptes. el 100
	Llibres de «Pedidos» de 50 fulles triplicades..... a 90 ptes. el 100

Encàrrecs: EDITORIAL SANXO. - Rbla. Flors, 30, 1.ª - BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya).
 Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10
 minuts. Desconfeiu sempre de les imitacions.
 COMTE DE L'ASALTO, 86, - BARCELONA
 1 Centres d'Específics.

POMPEYA

Tots els dies Companyia de revistes, vodevils de
 Victorià Vázquez
 Èxit de CARMEN VARGAS

Monte - Carlo

Tots els dies
 S. M. la Luna-El Talismán de Venus

NOVELTY

EL MUSIC-HAL de la BARRILA

Hi ha un ELENC que fa
 TRONAR I PLOURE

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura,
 mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3
 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica:
 Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
 Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
 Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
 CLAVARIUS

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis.—DE VENTA, Segalá, Rambla de las Flores, 14; Doctor Perelló, Rambla del Centro, 17, y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badar!...

La
Mundial
 Espalter, 6
 BARCELONA

Q Uibada ensopega. Sapiguen nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a ons. Casa de curació pels qu'hagin ensopegat-Lavajtes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENGLOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMBEL I BERRA.
 Demaneu - lo a tot arreu. 2 ptes.

Antonio Abeleira

AGENTE TEATRAL

Agente exclusivo. Director Artístico del Teatro del Music-Hall «EL BOSQUE» «L'AS»

OFICINAS: { C. del Asalto, 106, pral. Teléfono 4628-A.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU.

Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsula.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajas Rusas Rovissoli

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

POYASTUTO
 52222

Ella. — Avui em sembla que el Marquès s'em declarara, veritat Bop?
 El gos. — A mi què m'expliques. No he sigut mai marquès, jo.